

Sygn. akt V KK 295/14

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący)

SSN Przemysław Kalinowski (sprawozdawca)

SSN Andrzej Ryński

Protokolant Katarzyna Wełpa

w sprawie **R. P.**

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 27 października 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 27 czerwca 2013 r.

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w G. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

R.P. został oskarżony o to, że w okresie od listopada 2010 r. do kwietnia 2011 r. w G. i N., działając w ramach z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził właściciela stacji paliw A. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5757,77 w ten sposób, że wprowadził go w błąd co do zamiaru zapłaty za zakupiony olej napędowy, czym działał na szkodę w/w, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Jednocześnie, w akcie oskarżenia prokurator zamieścił wniosek o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, o jakim mowa w art. 335 § 1 k.p.k., za zgodą R. P., która miała być wyrażona podczas przesłuchania w charakterze podejrzanego w dniu 5 marca 2013 r. oraz wymierzenie kary roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres trzech lat próby i zobowiązanie w trybie art. 72 § 2 k.k. do naprawienia szkody w terminie dziesięciu miesięcy od daty uprawomocnienia się wyroku.

Sąd Rejonowy w G. wyrokiem z dnia 27 czerwca 2013 r., uznał R. P. za winnego zarzucanego czynu, tj. dokonania przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie powołanych przepisów wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności. Wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności zostało warunkowo zawieszony wobec ówczasnie oskarżonego na okres 3 lat próby. Orzeczono także o obowiązku naprawienia szkody w terminie dziesięciu miesięcy od daty uprawomocnienia się wyroku przez zapłacenie kwoty 5757,77 zł na rzecz pokrzywdzonego.

Powyższe orzeczenie nie zostało zaskarżone przez strony i uprawomocniło się bez postępowania odwoławczego.

Obecnie, kasację na korzyść skazanego od powyższego wyroku wniósł Prokurator Generalny zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, tj. art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k. polegające na uznaniu, że istnieją podstawy do uwzględnienia wniosku prokuratora o skazanie R. P. bez przeprowadzenia rozprawy, pomimo braku zgody oskarżonego na wydanie orzeczenia w warunkach określonych w art. 335 § 1 k.p.k..

Na podstawie tak sformułowanego zarzutu autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w G. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja wniesiona na korzyść osk. R. P. okazała się oczywiście zasadna, co przemawiało za rozpoznaniem jej na posiedzeniu w trybie przewidzianym w art. 535 § 5 k.p.k., a w konsekwencji także za uwzględnieniem sformułowanego w niej zarzutu oraz wniosku. Zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w G. dotknięty jest rażąco obrazą norm procesowych wskazanych przez Autora kasacji.

Przepis art. 335 § 1 k.p.k. – obok innych wymienionych tam warunków – zezwala na złożenie przez prokuratora wniosku o wydanie wyroku i wymierzenie kary bez rozprawy wyłącznie wtedy, gdy ten oskarżyciel publiczny dysponuje zgodą oskarżonego na takie postąpienie. Z kolei, przepis art. 343 § 7 k.p.k. uzależnia uwzględnienie wniosku o skazanie bez rozprawy od spełnienia wszystkich wymagań określonych w art. 335 § 1 k.p.k.. Jest przy tym oczywiste, że weryfikacja przesłanek umożliwiających orzekanie w tym trybie pozostaje obowiązkiem sądu. Ustalenie, że nie zostały one spełnione lub zaproponowane warunki nie odpowiadają prawu, obliguje do rozpoznawania sprawy na zasadach ogólnych, ze wszystkimi konsekwencjami takiego stanu rzeczy.

W realiach tej sprawy już wniosek prokuratora nie odpowiadał istniejącej rzeczywistości, skoro wbrew wyraźnemu oświadczeniu ówczesnie podejrzanego R. P., zawierał stwierdzenie o uzgodnieniu z nim proponowanego wymiaru kary i środka karnego. W rzeczywistości bowiem podejrzany w sposób jednoznaczny nie wyraził zgody na karę proponowaną przez prokuratora i żądał skierowania sprawy do sądu (k. - 56). Brak kontroli wniosku prokuratora i bezkrytyczne ograniczenie się do treści zawartej w akcie oskarżenia bez zapoznania się z podstawowym dowodem w postaci wyjaśnień oskarżonego sprawiły, że Sąd Rejonowy w G. wydał wyrok na posiedzeniu przy zastosowaniu trybu postępowania, co do którego nie zostały spełnione ustawowe warunki dopuszczalności. W istniejących realiach niedopuszczalne było bowiem już samo wystąpienie z wnioskiem o skazanie bez rozprawy, a tym bardziej jego uwzględnienie. Stąd też wydanie wyroku w takim trybie stanowiło oczywiście i rażąco naruszenie obowiązującej procedury karnej.

Zarzucone uchybienie jest przy tym tego rodzaju, że wywarło istotny wpływ na przebieg postępowania sądowego, a jednocześnie w sposób zasadniczy ograniczyło możliwości realizowania przez oskarżonego prawa do obrony na rozprawie, a to z kolei mogło realnie wpłynąć na treść rozstrzygnięcia.

Taka ocena uzasadniała uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w G. – tym razem w postępowaniu wolnym od zarzuconego uchybienia.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.